

ΑΡΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΕΧΝΗΣ ΔΕΣΜΟΣ - ΑΘΗΝΑ 5-22 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1976

ΚΑΙ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Τι καταπληκτική εφεύρεση ή φωτογραφική μηχανή. Πού όχι μονάχα χαρίζει στον κάθε άνθρωπο ένα τρίτο μάτι (με το φωτογραφικό φακό) αλλά πού του επιτρέπει να αποτυπώνει σκηνές της καθημερινής ζωής, όσο και όλη την πραγματικότητα πού τότε περιβάλλει στο όποιοδήποτε τοπίο, γρήγορο και σε μία μοναδική, αντικειμενική, πειστικότητα.

Για να αποθανατίζει κιόλας, ο φωτογραφικός φακός (έτσι όπως σχεδιάζει με το φως, με τη σκιά, αλλά και με το χρώμα, εδώ και μερικά χρόνια) και την πιο άπιαστη στιγμή και την πιο γρήγορη κίνηση, μαζί και το τυχαίο και το συμπτωματικό, όπως δηλαδή, ότι δεν προφταίνει συχνά, να συλλάβει ο άνθρωπος με τα δικά του μάτια, να το πιάνει, ο φωτογραφικός φακός, και να το κρατάει, με την εικόνα πού δίνει, σταθερό και ακίνητο, σαν ένα αθάνητο και αποδεικτικό, μάλιστα, στοιχείο, για το ένα ή άλλο πραγματικό «γεγονός», για την αλήθεια της στιγμής.

Όποτε, έτσι, πληροφορεί, κιόλας, ή κάθε φωτογραφία, πάλι γρήγορα και αντικειμενικά και πειστικά, - αν δε δόπρεπε, παράλληλα, να λογαριάσουμε πόσο μπορεί να βλέπει και από μόνος του, ο φωτογραφικός φακός, χωρι να παρεμβαίνει μία ανθρώπινη προσωπικότητα, πού θα ήθελε να αναπαραστήσει τις διάφορες μορφές της ζωής, και το φυσικό χώρο, μέσα από μία δική της έρμηνεία, μέσα από μία προσωπική, δημιουργική, φαντασία.

Πού, κι' αυτό, όμως, είναι κατορθωτό: όταν το τρίτο μάτι (ο φωτογραφικός φακός) και έτσι όπως το κρατάει στο χέρι του το ένα ή άλλο άτομο, έχει το ελεύθερο να υπακούει και σε επιθυμίες, ή πρωτοβουλίες, πού του δίνουνε τη δυνατότητα να μετασχηματίζει (να αναπλάθει) και τά πιο ταπεινά πράγματα σε όνειρικά, συχνά, σχεδιάσματα, όποτε, όσο κι' αν η φωτογραφική «μηχανή» μπορεί να είναι, από φυσικού της, απρόσωπη, να μπορεί να αποκτήσει και μόν ύποκειμενική όραση, μέσα από τον ψυχικό και συναισθηματικό κόσμο πού θα τις έχει «έμφυσησει» αυτός πού τήνε χειρίζεται, κι' όπως τήνε χειρίζεται.

Και έτσι, λοιπόν, παραδωμένος, ο φωτογραφικός φακός, (με όλα τα σχετικά του εξαρτήματα) στη βούληση και στις προθέσεις (ή και έρμηνείες) εκείνου πού τον οδηγεί, αρχίζει να μπορεί να λειτουργεί πιο δημιουργικά, για να φωτο - γράφει και με ποιοτικές αφαιρέσεις, πού μέσα απ αυτές η αντικειμενικότητα ύψώνεται σε ότι θα ονομάζαμε τέχνη και ή αναπαραστατική φωτογραφική εικόνα (πού έχει πιάσει και την αλήθεια της στιγμής) να κερδίζει σε ποιότητα, σε καλλιτεχνικό και πνευματικό περιεχόμενο.

Κι' όπως, τότε, μαθαίνει, ο φωτογραφικός φακός, να μη θιάζεται, αφού μαθαίνει να περιμένει ύπομονητικά: - για να πετύχει τον κατάλληλο, στην κάθε περίπτωση, φωτισμό, - για να σκοπεύει μέσα από μία ξεχωριστή οπτική γωνία το θέμα πού τον ενδιαφέρει, - για να ολοκληρώνεται, συνειδητά, μία σύνθεση, πού θα έχει κάτι να λέει, σχετικά με την «άληθινή ουσία» (τα λόγια είναι του Σολωμού) της ζωής, - για να σχεδιάζει, τελικά, ο φωτογραφικός φακός (όπως έλεγε ένας άλλος μεγάλος ποιητής, ο Γκαίτε) «με χέρια πού βλέπουνε, με μάτια πού αισθάνονται».

ΑΘΗΝΑ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1976

ΑΡΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Οι πιο πολλές φωτογραφίες έχουνε «τραβηχτεί» με φωτογραφική μηχανή ROLLEIFLEX (φακός ZEISS TESSAR 1:3,5), μερικές όμως και με LEICA (φακός LEITZ XENON 1:1,5).

Οι μεγεθύνσεις έκτυπωθήκανε στο φωτογραφικό εργαστήριο του Διον. Λούγαρη, όδός Νίκης 15, ΑΘΗΝΑ.

